

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (piektā palāta)

2016. gada 16. jūnijā *

Apelācija — Konkurence — EKL 81. pants — Aizliegtas vienošanās — Kalcija karbīda pulvera un granulu, kā arī magnija granulu tirgi ievērojamā daļā Eiropas Ekonomikas zonas — Cenu noteikšana, tirgu sadale un informācijas apmaiņa — Mātesuzņēmuma atbildība par tā meitasuzņēmumu izdarītiem konkurences noteikumu pārkāpumiem — Mātesuzņēmuma īstenota izšķiroša ietekme — Atspēkojama prezumpcija pilnīgas kapitāla piederības gadījumā — Nosacījums šīs prezumpcijas atspēkošanai — Skaidra norādījuma neievērošana

Lieta C-155/14 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, kas celta 2014. gada 3. aprīlī,

Evonik Degussa GmbH, Esene [*Essen*] (Vācija),

AlzChem AG, iepriekš *AlzChem Trostberg GmbH*, Trostberga [*Trostberg*] (Vācija),

ko pārstāv *C. Steinle* un *I. Bodenstein*, *Rechtsanwälte*,

apelācijas sūdzības iesniedzējas,

otra lietas dalībiece –

Eiropas Komisija, ko pārstāv *G. Meessen* un *R. Sauer*, pārstāvji, kuriem palīdz *A. Böhlke*, *Rechtsanwalt*,

atbildētāja pirmajā instancē.

TIESA (piektā palāta)

šādā sastāvā: ceturtais palātas priekšsēdētājs *T. von Danwitz* [*T. von Danwitz*], kas pilda piektās palātas priekšsēdētāja pienākumus, tiesneši *D. Švābi* [*D. Šváby*] (referents), *A. Ross* [*A. Rosas*], *E. Juhāss* [*E. Juhász*] un *K. Vajda* [*C. Vajda*],

ģenerālvokāts *P. Mengoci* [*P. Mengozzi*],

sekretāre *L. Karasko Marko* [*L. Carrasco Marco*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2015. gada 4. jūnija tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2015. gada 3. septembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – vācu.

Spriedums

- 1 Ar savu apelācijas sūdzību *Evonik Degussa GmbH* (turpmāk tekstā – “*Degussa*”) un *AlzChem AG*, iepriekš *AlzChem Trostberg GmbH*, lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2014. gada 23. janvāra spriedumu *Evonik Degussa* un *AlzChem*/Komisija (T-391/09, nav publicēts, turpmāk tekstā – “pārsūdzētais spriedums”, EU:T:2014:22), ar kuru tā daļēji noraidīja to prasību atcelt Komisijas 2009. gada 22. jūlija Lēmumu C(2009) 5791, galīgā redakcija, par procedūru saskaņā ar EK līguma 81. pantu un EEZ līguma 53. pantu (Lieta COMP/39.396 - Tēraudrūpniecībā un gāzes ieguves rūpniecībā izmantojamais kalcija karbīds un reaģenti, kuru sastāvā ir magnijs) (turpmāk tekstā – “apstrīdētais lēmums”), ciktāl šis lēmums uz tām attiecas, kā arī pakārtoti pārskatīt minēto lēmumu, lai, pirmkārt, atceltu tām noteikto naudas sodu vai samazinātu tā apmēru un lai, otrkārt, visa minētā naudas soda samaksu noteiktu *SKW Stahl-Metallurgie GmbH* (turpmāk tekstā – “*SKW*”) solidāri ar tām.

Atbilstošās tiesību normas

- 2 Padomes 2002. gada 16. decembra Regulas (EK) Nr. 1/2003 par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti EKL 81. un 82. pantā (OV 2003, L 1, 1. lpp.), 23. pantā ir paredzēts to naudas sodu režīms, kurus Eiropas Komisija var noteikt atbilstoši EKL 81. un 82. pantam.

Tiesvedības priekšvēsture un apstrīdētais lēmums

- 3 Pārsūdzētā sprieduma 1.–4. punktā tiesvedības priekšvēsture ir izklāstīta šādi:

“1 Ar [apstrīdēto lēmumu] [Komisija] konstatēja, ka galvenie tēraudrūpniecībā un gāzes ieguves rūpniecībā izmantojamā kalcija karbīda un magnija piegādātāji ir pārkāpuši EKL 81. panta 1. punktu un Līguma par Eiropas Ekonomikas zonu (EEZ) 53. pantu, no 2004. gada 7. aprīļa līdz 2007. gada 16. janvārim piedaloties vienotā un turpinātā pārkāpumā. Tas izpaudās kā tirgu sadale, kvotu noteikšana, klientu sadale, cenu noteikšana un apmaiņa ar konfidenciālu komercinformāciju attiecībā uz cenām, klientiem un pārdošanas apjomu EEZ teritorijā, izņemot Īriju, Spāniju, Portugāli un Apvienoto Karalisti.

2 Šī tiesvedība tika uzsākta, pamatojoties uz *Akzo Nobel NV* iesniegto pieteikumu par atbrīvojumu no naudas soda Komisijas paziņojuma par atbrīvojumu no sodanaudas [naudas soda] un sodanaudas [naudas soda] samazināšanu karteļu gadījumos (OV 2002, C 45, 3. lpp.; turpmāk tekstā – “paziņojums par atbrīvojumu”) izpratnē.

3 [Apstrīdētā] lēmuma 1. panta f) punktā Komisija konstatēja, ka prasītājas *Degussa* un *AlzChem Hart GmbH* (kas kļuva par *AlzChem Trostberg GmbH*, pēc tam par [*AlzChem*]) pārkāpumā bija piedalījušās laikposmā no 2004. gada 22. aprīļa līdz 30. augustam. No [apstrīdētā] lēmuma preambulas 226. un 227. apsvēruma izriet, ka šīs abas sabiedrības tika sauktas pie atbildības par strīdīgo pārkāpumu tāpēc, ka tajā tieši bija piedalījušies *SKW Stahl-Technik GmbH & Co. KG*, kuras nosaukums no 2005. gada tika mainīts uz [*SKW*], personāla locekļi. Saskaņā ar [apstrīdētā] lēmuma preambulas 227., 228. un 235. apsvērumu pirmajā tā laikposma daļā, kad *SKW* bija strīdīgās aizliegtās vienošanās dalībniece, tā bija meitasuzņēmums, kas pilnībā piederēja prasītājam.

4 Ar [apstrīdētā] lēmuma 2. pantu Komisija prasītājam par to dalību strīdīgajā pārkāpumā noteica, pirmkārt, naudas sodu EUR 1,04 miljonu apmērā, paredzot, ka tās par šī naudas soda samaksu ir solidāri atbildīgas kopā ar *SKW* [2. panta g) punkts], un, otrkārt, naudas sodu EUR 3,64 miljonu apmērā, par kura samaksu tās tika noteiktas kā solidāri atbildīgas [2. panta h) punkts].”

- 4 Saistībā ar laikposmu no 2004. gada 1. septembra līdz 2007. gada 16. janvārim, kurā *SKW* pilnībā piederēja nevis vairs *AlzChem* un *Degussa*, bet gan *SKW Stahl-Metallurgie Holding* (turpmāk tekstā – “*SKW Holding*”) un *Arques Industrie AG*, kas kļuva par *Gigaset AG*, Komisija konstatēja, ka *SKW*, *SKW Holding* un *Gigaset* bija piedalījušās attiecīgajā pārkāpumā un/vai bija jāsauc pie atbildības par to. Ar apstrīdētā lēmuma 2. panta f) punktu, kas ir grozīts ar spriedumu *Gigaset/Komisija* (T-395/09, EU:T:2014:23), tā noteica naudas sodu EUR 13 300 000 apmērā solidāri *SKW* un *SKW Holding*, daļu no kura, proti, EUR 12 300 000, tika noteikts maksāt arī *Gigaset*, kas tika atzīta par solidāri atbildīgu par pēdējās minētās summas samaksu.

Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

- 5 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā tika iesniegts 2009. gada 5. oktobrī, prasītājas lūdza galvenokārt atcelt apstrīdēto lēmumu, ciktāl tas uz tām attiecas, un pakārtoti, pirmkārt, samazināt to naudas sodu apmēru, kuri tām bija noteikti saskaņā ar šī lēmuma 2. panta g) un h) punktu, un, otrkārt, atbildību par visu šo naudas sodu samaksu noteikt *SKW* solidāri ar tām.
- 6 Savas prasības pamatojumam prasītājas iesniedza argumentāciju, kas nebija strukturēta kā pamati un kas, kā to izprata Vispārējā tiesa, attiecās, pirmkārt, uz tām noteikto atbildību par to meitasuzņēmuma *SKW* izdarīto pārkāpumu, otrkārt, uz tām noteikto naudas sodu apmēru, treškārt, uz *SKW* solidāro atbildību par šo naudas sodu samaksu un, ceturtkārt, uz apstrīdētā lēmuma pretrunīgumu ar 2011. gada 3. marta spriedumu *Siemens un VA Tech Transmission & Distribution/Komisija* (no T-122/07 līdz T-124/07, EU:T:2011:70), un šis pēdējais iebildums tika izvirzīts saistībā ar lūgumu organizēt tiesvedību, kā arī tiesas sēdē.
- 7 Ar pārsūdzēto spriedumu Vispārējā tiesa daļēji apmierināja šo prasību. Šī sprieduma rezolutīvā daļa bija formulēta šādi:
- “1) atcelt [apstrīdētā] lēmuma 2. panta g) un h) punktu, ciktāl tie attiecas uz [*Degussa*] un [*AlzChem*], tomēr precizējot, ka šī atcelšana neietekmē atbrīvojošo iedarbību, ko rada tas, ka viena vai otra no abām šīm sabiedrībām ir samaksājusi naudas sodu, kurš tām tika solidāri uzlikts par [*SKW*] izdarīto pārkāpumu, kas konstatēts minētā lēmuma 1. panta f) punktā, un naudas sodu, kurš [*SKW*] tika uzlikts šā paša lēmuma 2. panta g) punktā;
- 2) par [apstrīdētā] lēmuma 1. panta f) punktā konstatēto [*Degussa*] un [*AlzChem*] pārkāpumu tiek uzlikti šādi naudas sodi:
- [*Degussa*] un *AlzChem* solidāri: EUR 2,49 miljoni, precizējot, ka tiks uzskatīts, ka [*Degussa*] un *AlzChem* ir samaksājušas šo naudas sodu to summu apmērā, ko [*SKW*] ir samaksājusi kā naudas sodu, kurš tai ir ticis uzlikts šā paša lēmuma 2. panta f) un g) punktā;
- [*Degussa*], kas ir vienīgā atbildīgā par šā naudas soda samaksu – EUR 1,24 miljoni.
- 3) prasību pārējā daļā noraidīt.
- 4) [*Degussa*] un *AlzChem* sedz divas trešdaļas savu, kā arī divas trešdaļas [Komisijas] tiesāšanās izdevumu. Komisija sedz vienu trešdaļu savu un vienu trešdaļu [*Degussa*] un *AlzChem* tiesāšanās izdevumu.”
- 8 No šī sprieduma izriet, ka naudas sodi, kas ir noteikti sabiedrībām, kuras ietilpa ekonomiskajā vienībā, kas piederēja *Degussa* – mātesuzņēmumam, par *SKW* dalību attiecīgajā pārkāpumā laikposmā no 2004. gada 22. aprīļa līdz 2004. gada 30. augustam, ir šādi:
- *SKW*: EUR 1,04 miljoni saskaņā ar apstrīdētā lēmuma 2. panta g) punktu;

- *Degussa* un *AlzChem* solidāri: EUR 2,49 miljoni, precizējot, ka Vispārējā tiesa norādīja, ka tiks uzskatīts, ka abas šīs sabiedrības ir samaksājušas šo naudas sodu to summu apmērā, ko [SKW] ir samaksājusi kā naudas sodus, kuri tai ir tikuši uzlikti apstrīdētā lēmuma 2. panta f) un g) punktā, par laikposmiem attiecīgi no 2004. gada 1. septembra līdz 2007. gada 16. janvārim un no 2004. gada 22. aprīļa līdz 2004. gada 30. augustam, un
- *Degussa*: EUR 1,24 miljoni.

Apelācijas lietas dalībnieku prasījumi

9 *Degussa* un *AlzChem* lūdz Tiesu:

- atcelt pārsūdzēto spriedumu kopumā, ciktāl tas uz tām attiecas, un atcelt apstrīdēto lēmumu, ciktāl tas uz tām attiecas;
- pakārtoti samazināt naudas sodus, kas tām ir noteikti saskaņā ar apstrīdētā lēmuma 2. panta g) un h) punktu;
- pakārtoti iepriekšējam grozīt apstrīdētā lēmuma 2. panta g) un h) punktu tādējādi, ka *SKW* tiek atzīta par solidāri atbildīgu par visiem tām noteiktajiem naudas sodiem;
- vēl pakārtoti iepriekšējam atcelt pārsūdzēto spriedumu un nosūtīt lietu atpakaļ Vispārējai tiesai un
- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

10 Komisija lūdz Tiesu:

- apelācijas sūdzību noraidīt un
- piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par apelācijas sūdzību

- 11 Apelācijas sūdzības pamatojumam apelācijas sūdzības iesniedzējas izvirza piecus pamatus.
- 12 To pirmais pamats attiecas uz EKL 81. panta, personiskās atbildības principa, nevainīguma prezumpcijas un vainojamības principa pārkāpumu. Ar otro pamatu tās norāda, ka Vispārējā tiesa ir pārkāpusi to tiesības tikt uzklausītām un LESD 296. pantu, ciktāl tā atteicās piekrist to argumentiem par apstrīdētā lēmuma pretrunīgumu 2011. gada 3. marta spriedumam *Siemens* un *VA Tech Transmission & Distribution*/Komisija (no T-122/07 līdz T-124/07, EU:T:2011:70). To trešais pamats attiecas uz to, ka Vispārējā tiesa nav izpildījusi savu pienākumu norādīt pamatojumu un ir pārkāpusi vienlīdzīgas attieksmes principu. Ar ceturto pamatu, kas ir izvirzīts pakārtoti, tās apgalvo, ka Vispārējā tiesa nav ievērojusi tiesiskās noteiktības principu, *nulla poena sine lege certa* principu, kā arī nav izpildījusi savu pienākumu norādīt pamatojumu. Visbeidzot, piektais pamats, kas arī ir izvirzīts pakārtoti, attiecas uz EKL 81. panta, to tiesību tikt uzklausītām un Regulas Nr. 1/2003 23. panta pārkāpumu.
- 13 Mutvārdu paskaidrojumu uzklaušīšanas sēdē apelācijas sūdzības iesniedzējas atteicās no sava otrā pamata.

Par pirmo pamatu, kas attiecas uz EKL 81. panta, personiskās atbildības principa, nevainīguma prezumpcijas un vairojamības principa pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

- 14 Ar savu pirmo pamatu, kas ir vērstas pret pārsūdzētā sprieduma 70.–119. punktu, apelācijas sūdzības iesniedzējas pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir pārkāpusi EKL 81. pantu, kā arī personiskās atbildības principu, nevainīguma prezumpciju un vairojamības principu, prezumpcijas par to izšķirošas ietekmes pār *SKW* faktiski īstenošanu atspēkošanai izvirzot pārāk augstas prasības, līdz ar to tā nav ievērojusi šīs prezumpcijas atspēkojamību.
- 15 Pirmkārt, tās apstrīd pārsūdzētā sprieduma 102.–107. punktā pausto Vispārējās tiesas atteikšanos atzīt minētās prezumpcijas atspēkošanu, lai gan tās bija norādījušas, ka *SKW* strīdīgajā aizliegtās vienošanās darbībā bija piedalījusies, acīmredzami neievērojot to dotos skaidros norādījumus, kuri ir paredzēti pārsūdzētā sprieduma 91. un 102. punktā un kuros vienīgajam *SKW* pārvaldītājam tika dots rīkojums nenoslēgt līgumus ar konkurentiem par čuguna desulfurizācijas produktiem. Apelācijas sūdzības iesniedzējas uzskata, ka šāda situācija pierādot, ka izšķiroša ietekme pār *SKW* faktiski netika īstenota.
- 16 Tās arī kritizē Vispārējo tiesu, ka tā nav piešķirusi nekādu nozīmi *SKW* komercdirektora paziņojumam faktisko apstākļu rašanās laikā, kas ir paredzēts pārsūdzētā sprieduma 107. punktā un saskaņā ar kuru *AlzChem* direktoram nebija līdzekļu, lai nodrošinātu šo norādījumu ievērošanu. Tomēr šāds paziņojums esot pierādījums tam, ka minētā norādījuma autors faktiski neīstenoja izšķirošu ietekmi pār norādījuma adresātu.
- 17 Apelācijas sūdzības iesniedzējas turklāt norāda, ka, lai uzliktu atbildību par EKL 81. panta pārkāpumu, izšķirošs apstāklis ir ne tikai iespēja īstenot izšķirošu ietekmi, bet tās faktiska īstenošana, ko apstiprinot 2007. gada 12. decembra sprieduma *Akzo Nobel u.c./Komisija* (T-112/05, EU:T:2007:381) 62. punkts. Vairākos gadījumos un it īpaši, runājot par *SKW* apgrozījumu, kas ir minēts pārsūdzētā sprieduma 108.–113. punktā, Vispārējā tiesa esot norādījusi tikai uz hipotētisku ietekmi, kas ir pamatota ar spekulatīviem pierādījumiem, un neesot pierādījusi, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas faktiski īstenoja šādu izšķirošu ietekmi pār šo pēdējo minēto sabiedrību.
- 18 Apelācijas sūdzības iesniedzējas Vispārējai tiesai arī pārmet, ka tā no vērtējuma, kas attiecas uz situāciju pirms laikposma, kurā tika izdarīts pārkāpums, ir izdarījusi secinājumu, kurš attiecas uz šo pašu laikposmu, lai gan tās apgalvoja, ka nekad nav īstenojušas izšķirošu ietekmi. Turklāt tās pārmet Vispārējai tiesai, ka to attiecības ar *SKW* tā ir novērtējusi tikai, ņemot vērā kapitāldaļu sadalījumu un vadības līmeņa darbiniekus, konkrēti nepārbaudot, vai tās faktiski īstenoja izšķirošu ietekmi pār savu meitasuzņēmumu.
- 19 Otrkārt, apelācijas sūdzības iesniedzējas pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir atteikusies konstatēt, ka tās faktiski neīstenoja izšķirošu ietekmi pār *SKW*, lai gan pēdējā minētā, kamēr apelācijas sūdzības iesniedzējas bija aizņemtās ar tās nodošanu, savu darbību pārvaldīja autonomi un pierādījumi apstiprina tās neuzticību mātesuzņēmumiem, kā tas izriet no *N.* paziņojuma, kas ir paredzēts pārsūdzētā sprieduma 105. punktā.
- 20 Vispārējā tiesa esot veikusi nepareizu pierādīšanas pienākuma vērtējumu prezumpcijas par izšķirošas ietekmes faktiski īstenošanu atspēkošanā, pamatojoties uz iespējamu teorētisku apelācijas sūdzības iesniedzēju ietekmi pār *SKW*, nevis uz tās konkrētu situāciju. Apelācijas sūdzības iesniedzējas uzskata, ka tām bija jāpierāda, nevis ka tās vispār nevarēja īstenot nekādu izšķirošu ietekmi pār *SKW*, bet tikai ka konkrētajā gadījumā tās faktiski nebija īstenojušas nekādu šāda veida ietekmi. Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 82., 83., 88., 89., 93., 94.–98. un 108.–113. punktā esot pamatojusies tikai uz to iespējamo teorētisko ietekmi uz *SKW*.

- 21 Visbeidzot apelācijas sūdzības iesniedzējas norāda, ka, no vienkārša *SKW* pienākuma sniegt ziņojumu *AlzChem* izsecinot izšķirošas ietekmes faktisku istenošanu, Vispārējā tiesa esot sagrozījusi pierādījumus.
- 22 Komisija apgalvo, ka šis pamats ir nepieņemams, jo ar to apelācijas sūdzības iesniedzējas apstrīd Vispārējās tiesas veikto faktu un tai iesniegto pierādījumu vērtējumu. Katrā ziņā Komisija uzskata, ka šis pamats ir jānoraida kā nepamatots.

Tiesas vērtējums

– Par pieņemamību

- 23 Jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru vienīgi Vispārējās tiesas kompetencē ir konstatēt un novērtēt faktus un principā pārbaudīt pierādījumus, ar kuriem tā ir pamatojusi šos faktus. Proti, ja šie pierādījumi ir atbilstoši iegūti un ir ievēroti vispārīgie tiesību principi, kā arī piemērojami procesuālie noteikumi attiecībā uz pierādīšanas pienākumu un pierādījumu sniegšanu, iesniegto pierādījumu vērtējums Vispārējai tiesai ir jāveic vienīgi pašai. Tādēļ šis vērtējums, ja vien nav sagrozīti paši pierādījumi, nav tiesību jautājums, kas ir jāpārbauda Tiesai (spriedums, 2016. gada 20. janvāris, *Toshiba Corporation*/Komisija C-373/14 P, EU:C:2016:26, 40. punkts). Šādai faktu sagrozīšanai ir acīmredzami jāizriet no lietas materiāliem tādējādi, ka nav nepieciešams no jauna novērtēt faktus un pierādījumus (spriedums, 2016. gada 28. janvāris, *Éditions Odile Jacob*/Komisija, C-514/14 P, EU:C:2016:55, 73. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 24 Šajā gadījumā, kā ģenerālvokāts to ir norādījis secinājumu 75. punktā, Vispārējā tiesa nav sagrozījusi tai iesniegtos pierādījumus, kad pārsūdzētā sprieduma 87. punktā tā uzskatīja, ka *SKW* vadītājam noteiktais pienākums nosūtīt regulārus ziņojumus *AlzChem* direktoram bija norāde uz to, ka pēdējais minētais izšķiroši ietekmēja pirmā lēmumus.
- 25 Tādējādi, tā kā apelācijas sūdzības iesniedzējas apstrīd Vispārējās tiesas veikto faktu vērtējumu, tostarp pārsūdzētā sprieduma 87. un 107. punktā ietverto, to iebildumi ir nepieņemami.
- 26 Savukārt, ciktāl apelācijas sūdzības iesniedzējas apstrīd metodoloģiju, ko Vispārējā tiesa ir izmantojusi, lai novērtētu to pierādījumu pierādošo spēku, kurus apelācijas sūdzības iesniedzējas bija iesniegušas, lai atspēkotu prezumpciju par to izšķirošas ietekmes istenošanu pār *SKW*, ciktāl tās kritizē Vispārējo tiesu, ka tā uzskatīja, ka pierādījums par meitasuzņēmuma rīcību, kas acīmredzami ir pretrunā tā mātesuzņēmuma norādījumiem, neļauj atspēkot šo prezumpciju, un ciktāl tās tai arī pārmet, ka tā izvēlējās pārāk ierobežojošu kritēriju, kas šādu prezumpciju padara neatspēkojamu, to iebildumi ir pieņemami. Šajos iebildumos izvirzītais jautājums par to, vai Vispārējā tiesa savā faktu un pierādījumu vērtējumā ir piemērojusi pareizu juridisko kritēriju, ir tiesību jautājums, kas Tiesai ir jāpārbauda šajā apelācijas tiesvedībā (šajā ziņā skat. spriedumu, 2013. gada 11. jūlijs, *Komisija/Stichting Administratiekantoor Portielje*, C-440/11 P, EU:C:2013:514, 59. punkts un tajā minētā judikatūra).

– Par lietas būtību

- 27 Vispirms ir jāatgādina, ka no pastāvīgās Tiesas judikatūras izriet, ka atbildību par meitasuzņēmuma rīcību var uzlikt tā mātesuzņēmumam, ja, lai gan šis meitasuzņēmums ir atsevišķa juridiska persona, tas autonomi nenosaka savu rīcību tirgū, bet gan būtībā izpilda norādījumus, kurus tam dod mātesuzņēmums, it īpaši ņemot vērā ekonomiskās, organizatoriskās un juridiskās saites, kādas pastāv starp šīm abām juridiskajām vienībām. Šādā situācijā, tā kā mātesuzņēmums un tā meitasuzņēmums ir vienas ekonomiskās vienības daļas un tātad veido vienu uzņēmumu EKL 81. panta izpratnē, Komisijai ir tiesības mātesuzņēmumam adresēt lēmumu, ar kuru tiek uzlikti naudas sodi, un turklāt netiek

prasīts pierādīt pēdējā minētā personisku dalību pārkāpumā (šajā ziņā skat. spriedumu, 2015. gada 5. marts, Komisija u.c./*Versalis* u.c., C-93/13 P un C-123/13 P, EU:C:2015:150, 40. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

- 28 No Tiesas pastāvīgās judikatūras izriet, ka īpaši gadījumā, kad mātesuzņēmumam tieši vai netieši pieder viss vai gandrīz viss tā meitasuzņēmuma kapitāls, kas ir izdarījis Eiropas Savienības konkurences noteikumu pārkāpumu, pastāv atspēkojama prezumpcija, saskaņā ar kuru šis mātesuzņēmums faktiski īsteno izšķirošu ietekmi pār savu meitasuzņēmumu (spriedumi, 2011. gada 29. septembris, *Elf Aquitaine*/Komisija, C-521/09 P, EU:C:2011:620, 56. punkts un tajā minētā judikatūra, kā arī 2015. gada 5. marts, Komisija u.c./*Versalis* u.c., C-93/13 P un C-123/13 P, EU:C:2015:150, 41. punkts).
- 29 Šādā situācijā pietiek, ka Komisija pierāda, ka viss vai gandrīz viss meitasuzņēmuma kapitāls tieši vai netieši pieder tā mātesuzņēmumam, lai uzskatītu, ka minētā prezumpcija ir īstenojusies. Tāpēc Komisija var mātesuzņēmumu uzskatīt par atbildīgu par tā meitasuzņēmuma rīcību un noteikt tam solidāru atbildību par tam noteiktā naudas soda samaksu, ja šis mātesuzņēmums, kam ir jāatspēko šī prezumpcija, neiesniedz pietiekamus pierādījumus, kuri var pierādīt, ka tā meitasuzņēmums tirgū rīkojas autonomi (šajā ziņā skat. spriedumu, 2015. gada 5. marts, Komisija u.c./*Versalis* u.c., C-93/13 P un C-123/13 P, EU:C:2015:150, 42. un 43. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).
- 30 Tādējādi, ja šāda prezumpcija ir piemērojama, kā apelācijas sūdzības iesniedzējas to neapstrīd šajā gadījumā, tā, ja vien tā netiek atspēkota, nozīmē, ka mātesuzņēmuma izšķirošas ietekmes pār meitasuzņēmumu faktiska īstenošana tiek uzskatīta par pierādītu un Komisijai ir pamats pirmo saukt pie atbildības par otru rīcību, nepastāvot pienākumam sniegt jebkādus papildu pierādījumus.
- 31 Tā kā ir spēkā prezumpcija par izšķirošas ietekmes faktisku īstenošanu, tikai mātesuzņēmumam, kam pieder viss vai gandrīz viss tā meitasuzņēmuma kapitāls, tā ir jāatspēko.
- 32 Lai šo prezumpciju atspēkotu, mātesuzņēmumam, ja tas ir iesniedzis pret Komisijas lēmumu vērstu prasību, Savienības tiesas vērtējumam ir jānodod ikviens pierādījums, kas attiecas uz tā organizatoriskajām, ekonomiskajām un juridiskajām saitēm ar meitasuzņēmumu un kas var pierādīt, ka tie neveido vienotu ekonomisku vienību (šajā ziņā skat. spriedumu, 2011. gada 20. janvāris, *General Química* u.c./Komisija, C-90/09 P, EU:C:2011:21, 51. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 33 Lai novērtētu, vai šis meitasuzņēmums autonomi nosaka savu rīcību tirgū vai galvenokārt pilda norādījumus, ko tam dod mātesuzņēmums (šajā ziņā skat. spriedumu, 2013. gada 11. jūlijs, Komisija/*Stichting Administratiekantoor Portielje*, C-440/11 P, EU:C:2013:514, 38. punkts un tajā minētā judikatūra), Savienības tiesai ir jāņem vērā visi atbilstošie apstākļi, kuri katrā gadījumā var atšķirties un kurus tādējādi nevar uzskaitīt izsmēloši (spriedums, 2013. gada 26. septembris, *The Dow Chemical Company*/Komisija, C-179/12 P, nav publicēts, EU:C:2013:605, 54. punkts).
- 34 Šajā kontekstā Vispārējai tiesai ir jāveic vērtējums attiecībā uz faktiem, kas pastāvēja laikposmā, kad tika izdarīts pārkāpums, neskarot tomēr iespēju pamatoties uz apstākļiem, kuri attiecas uz laikposmu pirms tā, ciktāl tā spēj pierādīt šo apstākļu attiecināmību uz laikposmu, kad tika izdarīts pārkāpums, un ciktāl tā uz šo laikposmu automātiski neattiecinājumus, kas izriet no to apstākļu vērtējuma, kuri pastāvēja pirms minētā laikposma.
- 35 Šajā gadījumā, kopā aplūkojot pārsūdzētā sprieduma 100.–107. punktu, ir jāsecina, ka Vispārējā tiesa ir veikusi šīm prasībām atbilstošu vērtējumu.
- 36 Tādējādi, pārsūdzētā sprieduma 99. punktā secinājusi, ka apelācijas sūdzības iesniedzējam nav izdevies pierādīt, ka tās līdz 2004. gada 1. janvārim faktiski neīstenoja izšķirošu ietekmi pār *SKW* komercpolitiku, Vispārējā tiesa minētā sprieduma 100. punktā norādīja, ka ir jāpārbauda, vai līdzīgs secinājums nav jāizdara attiecībā uz laikposmu, kurā tika izdarīts pārkāpums, un vispārīgāk uz laikposmu pēc 2004. gada 1. janvāra. Šajā ziņā minētā sprieduma 106. un 107. punktā tā uzsvēra, ka

- apelācijas sūdzības iesniedzēju apgalvojumi, par kuriem ir atgādināts minētā sprieduma 102.–105. punktā, kas nav ne apstrīdēti, ne pamatoti apstrīdēti šajā apelācijas sūdzībā, neļauj pierādīt, ka 2004. gadā tās vairs faktiski neīstenoja šādu ietekmi, un šāds vērtējums, kā tas ir atgādināts šī sprieduma 23. punktā, ir tās kompetencē.
- 37 Līdz ar to, nepieļaujot kļūdu tiesību piemērošanā, Vispārējā tiesa varēja ņemt vērā situāciju pirms 2004. gada 1. janvāra, lai noraidītu apelācijas sūdzības iesniedzēju argumentāciju, ar kuru tās apgalvoja, ka ir atspēkojušas prezumpciju par to izšķirošas ietekmes faktisku īstenošanu pār *SKW*.
- 38 Ciktāl apelācijas sūdzības iesniedzējas kritizē Vispārējo tiesu, ka tā 84.–87., 88. un 89., 93.–98., kā arī 108.–113. punktā kļūdaini noraidīja prezumpcijas par tās izšķirošas ietekmes pār *SKW* faktisku īstenošanu atspēkojumu, pamatojoties uz potenciālas vai teorētiskas ietekmes esamību, ir jākonstatē, ka šis iebildums izriet no nepareizas pārsūdzētā sprieduma izpratnes, un tādējādi ir jānoraida. Pretēji tam, ko apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzējas, no minētā sprieduma izriet, ka Vispārējā tiesa nepamatojās uz to potenciālas vai teorētiskas ietekmes pār *SKW* esamību, bet tikai konstatēja, ka to argumenti nepierāda to izšķirošas ietekmes pār *SKW* faktiskas īstenošanas neesamību un tādējādi nav pietiekami, lai atspēkotu kapitālistisko prezumpciju.
- 39 Runājot par iebildumu par Vispārējās tiesas atteikumu ņemt vērā to, ka *SKW* attiecīgajā pārkāpumā piedalījās, acīmredzami neņemot vērā apelācijas sūdzības iesniedzēju skaidrus norādījumus, kas ir paredzēti pārsūdzētā sprieduma 106. un 107. punktā, ir jāatgādina, kā tas ir norādīts šī sprieduma 32. un 33. punktā, ka Savienības tiesai, ja tā pārbauda, vai ir atspēkota prezumpcija par izšķirošas ietekmes faktisku īstenošanu, ir jāņem vērā visi tai iesniegtie pierādījumi.
- 40 Šī kopējā vērtējuma ietvaros, lai gan tas, ka pastāv mātesuzņēmuma skaidrs norādījums meitasuzņēmumam nepiedalīties pret konkurenci vērstās darbības konkrētajā tirgū, var būt norāde, kas pierāda pirmā izšķirošas ietekmes faktisku īstenošanu pār otro, to, ka pēdējais minētais nav izpildījis šo norādījumu, Vispārējā tiesa, kā tā to ir darījusi pārsūdzētā sprieduma 90.–92. punktā, nevar uzskatīt par norādi, kura pierāda šādas ietekmes faktisku īstenošanu.
- 41 Tomēr ar to vien, ka meitasuzņēmums nepilda sava mātesuzņēmuma dotu norādījumu, nevar pietikt, lai pierādītu izšķirošas ietekmes faktiskas īstenošanas pār to neesamību, jo Tiesai jau ir bijusi iespēja precizēt, ka nav nepieciešams, lai meitasuzņēmums izpildītu visus sava mātesuzņēmuma norādījumus, lai pierādītu, ka pastāv izšķiroša ietekme, ja vien šo norādījumu neievērošana nav parasta prakse (šajā ziņā skat. spriedumu, 2015. gada 24. jūnijs, *Fresh Del Monte Produce*/Komisija un Komisija/*Fresh Del Monte Produce*, C-293/13 P un C-294/13 P, EU:C:2015:416, 96. un 97. punkts).
- 42 Tādējādi, nepieļaujot kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzētā sprieduma 106. un 107. punktā Vispārējā tiesa, neraugoties uz apelācijas sūdzības iesniedzēju dotajiem norādījumiem *SKW* nepiedalīties pret konkurenci vērstos nolīgumos attiecīgajos tirgos, varēja uzskatīt, ka tās nav iesniegušas pietiekamus juridiskus pierādījumus, ka laikposmā, kurā tika izdarīts pārkāpums, tās neīstenoja izšķirošu ietekmi pār *SKW*.
- 43 Visbeidzot apelācijas sūdzības iesniedzējas pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir izvēlējusies pārāk ierobežojošu kritēriju, kas prezumpciju par izšķirošas ietekmes faktisku īstenošanu padara neatspēkojamu.
- 44 Šajā ziņā Tiesai jau ir bijusi iespēja precizēt, ka tas, ka ir grūti iesniegt pretējus pierādījumus, kas ir vajadzīgi, lai atspēkotu prezumpciju par izšķirošas ietekmes faktisku īstenošanu, pats par sevi nenozīmē, ka tā faktiski ir neatspēkojama, it īpaši, ja vienības, attiecībā uz kurām prezumpcija ir vēsta, ir tās, kas vislabāk var sameklēt šos pierādījumus savā darbības jomā (spriedums, 2015. gada 5. marts, Komisija u.c./*Versalis* u.c., C-93/13 P un C-123/13 P, EU:C:2015:150, 46. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

- 45 Tāpat arī tas, ka Vispārējā tiesa, vērtējot faktus un pierādījumus, šajā lietā konstatēja, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas nav atspēkojušas prezumpciju par izšķirošas ietekmes faktisku īstenošanu, nevar ļaut uzskatīt, ka tā ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, piešķirot šai prezumpcijai neatspēkojamu raksturu.
- 46 Līdz ar to šis iebildums ir noraidāms.
- 47 Tā kā visi apelācijas sūdzības iesniedzēju izvirzītie iebildumi ir noraidīti un faktu un pierādījumu vērtējums ir Vispārējās tiesas kompetencē, pirmais apelācijas sūdzības pamats ir jānoraida daļēji kā nepieņemams un daļēji kā nepamatots.

Par trešo pamatu, kas attiecas uz to, ka Vispārējā tiesa ir pārkāpusi vienlīdzīgas attieksmes principu, apelācijas sūdzības iesniedzēju tiesības tikt uzklautām, kā arī savu pienākumu norādīt pamatojumu

Lietas dalībnieku argumenti

- 48 Ar trešo pamatu, kas ir vērstas pret pārsūdzētā sprieduma 287.–289. punktu, apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvo, ka, nesamazinot tām uzlikto naudas sodu, Vispārējā tiesa ir pārkāpusi vienlīdzīgas attieksmes principu, to tiesības tikt uzklautām, kā arī pienākumu norādīt pamatojumu.
- 49 Šajā ziņā tās norāda, ka to naudas sods bija jāsamazina divu iemeslu dēļ. Pirmkārt, Vispārējai tiesai esot bijuši jāizdara secinājumi no sava pārsūdzētā sprieduma 272.–275. punktā izdarītā konstatējuma, saskaņā ar kuru Komisija, aprēķinot SKW vispārējo solidāro atbildību, nepamatoti neesot ņēmusi vērā summu, kas ir paredzēta Pamatnostādņu naudas soda aprēķināšanai, piemērojot Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. punkta a) apakšpunktu (OV 2006, C 210, 2. lpp.), 25. punktā, tā sauktās “iesaistīšanās tiesības”, un tādējādi ir pārkāpusi vienlīdzīgas attieksmes principu, kā arī principus, kas reglamentē solidāro naudas sodu noteikšanu.
- 50 Otrkārt, tās apgalvo, ka tas izriet no 2014. gada 23. janvāra sprieduma SKW Stahl-Metallurgie Holding un SKW Stahl-Metallurgie/Komisija (T-384/09, nav publicēts, EU:T:2014:27), kas attiecās uz pārkāpuma laikposmu no 2004. gada 1. septembra līdz 2007. gada 16. janvārim, ka Komisijai nebija par labu SKW jāsamazina tās naudas sods atbilstoši paziņojumam par atbrīvojumu, jo apelācijas sūdzības iesniedzēju pieteikums par naudas soda samazināšanu neattiecās uz SKW un pēdējā minētā nebija iesniegusi šādu pieteikumu savā vārdā. Apelācijas sūdzības iesniedzējas no tā secina, ka, lai gan Komisija nav pieļāvusi šīs kļūdas, SKW noteiktajam naudas sodam par pārkāpuma pirmo daļu, kas attiecas uz laikposmu no 2004. gada 22. aprīļa līdz 2004. gada 30. augustam, esot bijis jābūt būtiski lielākam.
- 51 Nesamazinot apelācijas sūdzības iesniedzējām noteiktos naudas sodus, lai novērstu nelikumīgo nesamērīgumu, kāds pastāvēja starp apelācijas sūdzības iesniedzējām uzliktajiem naudas sodiem un SKW noteikto naudas sodu atbilstoši apstrīdētā lēmuma 2. panta g) punktam, Vispārējā tiesa esot pārkāpusi vienlīdzīgas attieksmes principu, jo 2014. gada 23. janvāra spriedumā Gigaset/Komisija (T-395/09, nav publicēts, EU:T:2014:23), kas attiecas uz prasību, kura ir vēsta pret šī lēmuma 2. panta f) punktu, Vispārējā tiesa līdzīgā situācijā samazināja naudas soda apmēru, kas bija noteikts Gigaset, kurš bija SKW mātesuzņēmums pēc tam, kad apelācijas sūdzības iesniedzējas to tai bija nodevušas, un kuru Komisija sauca pie atbildības par SKW rīcību laikposmā no 2004. gada 1. septembra līdz 2007. gada 16. janvārim.
- 52 Šajā ziņā apelācijas sūdzības iesniedzējas atgādina, ka 2014. gada 23. janvāra sprieduma Gigaset/Komisija (T-395/09, nav publicēts, EU:T:2014:23) 192. punktā Vispārējā tiesa, atzinusi, “ka vienlīdzīga attieksme pret nevienlīdzīgām situācijām, kādās atrodas [Gigaset] un SKW, izraisīja vienāda apmēra naudas sodu noteikšanu tām, kaut gan abām šīm sabiedrībām noteikto naudas sodu apmēriem bija

jāatšķiras par EUR 1 miljonu”, nolēma, “lai novērstu konstatēto nevienlīdzīgo attieksmi, kas kaitēja [*Gigaset*]”, īstenojot savu neierobežoto kompetenci, “par EUR 1 miljonu samazināt tā naudas soda apmēru, kas [apstrīdētajā] lēmumā bija noteikts [*Gigaset*]”.

- 53 Turklāt, neatbildot uz argumentiem, ko tā uzskatīja par novēlotiem, jo tie pirmoreiz tika pausti replikas rakstā, un kas attiecās uz vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu, Vispārējā tiesa esot pārkāpusi to tiesības tikt uzklautām un savu pienākumu norādīt pamatojumu. Apelācijas sūdzības iesniedzējas paskaidro, ka tās nevarēja šos argumentus izvirzīt agrākā tiesvedības stadijā.
- 54 Komisija uzskata, ka šis pamats ir nepieņemams, ciktāl tas pārsniedzot tiesvedības pirmajā instancē priekšmetu, un katrā ziņā nepamatots.

Tiesas vērtējums

- 55 Vispirms ir jāatgādina, ka prasītājs ir tiesīgs iesniegt apelācijas sūdzību, izvirzot pamatus, kuri ir radušies no paša pārsūdzētā sprieduma un kuru mērķis ir kritizēt tā pamatotību no tiesību viedokļa (šajā ziņā skat. spriedumus, 2014. gada 10. aprīlis, Komisija u.c./*Siemens Österreich* u.c., no C-231/11 P līdz C-233/11 P, EU:C:2014:256, 102. punkts, kā arī 2014. gada 10. aprīlis, *Areva* u.c./Komisija, C-247/11 P un C-253/11 P, EU:C:2014:257, 118. un 170. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).
- 56 Ir skaidrs, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas norāda, ka Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdas tiesību piemērošanā, atkārtoti novērtējot tām noteikto naudas sodu apmēru, ko Vispārējā tiesa, kā tas izriet no pārsūdzētā sprieduma 269. punkta, veica, īstenojot savu neierobežoto kompetenci LESD 261. panta izpratnē.
- 57 Tādējādi pretēji tam, ko apgalvo Komisija, šis pamats ir pieņemams.
- 58 Tāpat saskaņā ar pastāvīgo Tiesas judikatūru vienlīdzīgas attieksmes princips, uz kuru ir atsaukušās apelācijas sūdzības iesniedzējas, ir jāsaskaņo ar tiesiskuma ievērošanu, kas nozīmē, ka neviens savā labā nevar atsaukties uz prettiesisku darbību, kura ir izdarīta citu labā (spriedums, 2011. gada 10. novembris, *The Rank Group*, C-259/10 un C-260/10, EU:C:2011:719, 62. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 59 Tādējādi, ciktāl tās, kā tas izriet no šī sprieduma 49. un 50. punkta, savā labā atsaucas uz iespējamiem pārkāpumiem, kas ir pieļauti, nosakot *SKW* uzliktā naudas soda apmēru, apelācijas sūdzības iesniedzējas katrā ziņā nevar atsaukties uz vienlīdzīgas attieksmes principu un uz 2014. gada 23. janvāra spriedumu *Gigaset*/Komisija (T-395/09, nav publicēts, EU:T:2014:23), lai apstrīdētu to naudas sodu apmēru, kurus tām ir noteikusi Vispārējā tiesa.
- 60 Visbeidzot, ņemot vērā iepriekš izklāstīto, nevar piekrist apelācijas sūdzības iesniedzēju iebildumiem – pat ja pieņem, ka tie ir pamatoti, – kas attiecas, pirmkārt, uz to tiesību tikt uzklautām pārkāpumu un, otrkārt, uz pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu, kas izriet no tā, ka Vispārējā tiesa nepārbaudīja to argumentāciju par vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu.
- 61 Šajā gadījumā trešais pamats ir jānoraida daļēji kā neatbilstošs un daļēji kā nepamatots.

Par ceturto pamatu, kas attiecas uz tiesiskās noteiktības principa, “nulla poena sine lege certa” principa, kā arī pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

- 62 Ar savu ceturto pamatu, kas ir iesniegts pakārtoti un kas ir vērstis vienlaikus pret pārsūdzētā sprieduma 288. punktu un šī sprieduma rezolutīvās daļas 2) punkta pirmā ievilkuma pēdējo teikuma daļu, apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, skaidri nenorādot, ka *SKW* veiktajai samaksai esot divkārtšas atbrīvojošas sekas ne tikai attiecībā uz tām, bet arī attiecībā uz *Gigaset*, un tās piebilst, ka šī bezdarbība varot likt Komisijai, iekasējot tām noteiktos naudas sodus, apstrīdēt iespējamās *SKW* veiktās samaksas dzēsošo iedarbību par labu *Gigaset*. Šajā ziņā tās norāda, ka gadījumā, ja Komisija uzskatīs, ka *SKW* veiktajai samaksai ir atbrīvojoša iedarbība tikai attiecībā uz tām, nevis attiecībā uz *Gigaset*, tās nevarēs noteikt summu, kas tām galu galā būs jāmaksā, un valsts tiesa, kurai, iespējams, šajā ziņā būs nodots strīds, nevarēs lemt par šo jautājumu.
- 63 Tādējādi Vispārējā tiesa esot pārkāpusi ne tikai tiesiskās noteiktības principu, kas darbojas naudas sodu samaksas solidaritātes jomā, bet arī *nulla poena sine lege certa* principu, pienākumu norādīt pamatojumu, kas tai ir noteikts, kā arī LESD 296. pantu.
- 64 Komisija norāda, ka šis pamats ir jauns un tādējādi nepieņemams un katrā ziņā nepamatots.

Tiesas vērtējums

- 65 Vispirms ir jānorāda, ka ar šo pamatu, kas vienlaikus ir vērstis pret pārsūdzētā sprieduma 288. punktu un šī sprieduma rezolutīvās daļas 2) punkta pirmā ievilkuma pēdējo teikuma daļu, apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, norādot, ka summām, ko *SKW*, iespējams, ir samaksājusi kā naudas sodus, kuri tai bija noteikti apstrīdētā lēmuma 2. panta f) un g) punktā, bija atbrīvojoša iedarbība tikai attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzējām.
- 66 Saskaņā ar pastāvīgo Tiesas judikatūru interese celt prasību ir pieņemamības nosacījums, kam ir jābūt spēkā līdz brīdim, kad tiesa būs lēmusi lietā pēc būtības. Šāda interese pastāv tikmēr, kamēr apelācijas sūdzība ar savu iznākumu var radīt labumu lietas dalībniekam, kas to ir iesniedzis (spriedums, 2011. gada 24. marts, *Ferrero/ITSB*, C-552/09 P, EU:C:2011:177, 39. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 67 Šāds pieņemamības nosacījums ir spēkā gan attiecībā uz apelācijas sūdzību kopumā, gan attiecībā uz katru no pamatiem, kas ir izvirzīti tās pamatošanai.
- 68 Šajā gadījumā, kā ģenerāladvokāts to ir norādījis secinājumā 96. un 98. punktā, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 288. punktā, kā arī tā rezolutīvās daļas 2) punkta pirmā ievilkuma pēdējā teikuma daļā ir skaidri paredzējusi, ka *SKW* veiktajai to naudas sodu summu samaksai, kas tai bija noteikti apstrīdētā lēmuma 2. panta f) un g) punktā, būtu dzēsoša iedarbība attiecībā uz naudas sodiem, kuri bija noteikti apelācijas sūdzības iesniedzējām. Tādējādi ar šo pamatu būtībā tiek prasīts, lai Tiesa par labu trešajai personai, šajā gadījumā *Gigaset*, atzīst šādu maksājumu veikšanas dzēsošo iedarbību, no kuras apelācijas sūdzības iesniedzējas nevar gūt nekādu labumu.
- 69 Līdz ar to ceturtais apelācijas sūdzības pamats ir jānoraida kā nepieņemams.

Par piekto pamatu, kas attiecas uz EKL 81. panta, Regulas Nr. 1/2003 23. panta, kā arī vienlīdzīgas attieksmes, apelācijas sūdzības iesniedzēju tiesību tikt uzklautām un pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

- 70 Ar savu piekto pamatu, kas ir iesniegts pakārtoti un vienlaikus ir vērstis pret pārsūdzētā sprieduma 288. punktu un tā rezolutīvās daļas 2) punkta pirmo ievilkumu, apelācijas sūdzības iesniedzējas pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir pārkāpusi EKL 81. pantu, Regulas Nr. 1/2003 23. pantu, kā arī vienlīdzīgas attieksmes principu, tiesības tikt uzklautām un pienākumu norādīt pamatojumu, atkārtotas apelācijas sūdzības iesniedzējām noteikto naudas sodu apmēra novērtēšanas gadījumā no naudas soda daļas, kas tika uzskatīta par tādu, kuru *SKW* veiktas samaksas gadījumā ir samaksājušas apelācijas sūdzības iesniedzējas, atskaitot tai nelikumīgi saskaņā ar paziņojumu par atbrīvojumu piešķirto naudas soda samazinājumu, neatbildot uz to argumentiem šajā ziņā.
- 71 Šajā ziņā apelācijas sūdzības iesniedzējas norāda, ka, nepastāvot naudas soda samazinājumam, ko *SKW* bija nelikumīgi saņēmusi atbilstoši pieteikumam par naudas soda samazināšanu, kuru tās bija nosūtījušas tikai savā vārdā, nevis *SKW* vārdā, apelācijas sūdzības iesniedzējām noteiktā naudas soda daļa pārsūdzētā sprieduma rezolutīvās daļas 2) punkta pirmajā ievilkumā, proti, EUR 2,49 miljoni, attiecībā uz kuru *SKW* veiktajiem maksājumiem ir dzēsoša iedarbība, būtu bijusi lielāka un būtu sasniegusi EUR 3,47 miljonus. No tā izrietot, ka Vispārējā tiesa tādējādi, kaitējot apelācijas sūdzības iesniedzējām, esot netieši ņēmusi vērā nelikumīgu naudas soda samazinājumu, ko bija saņēmusi *SKW*.
- 72 Tādējādi apelācijas sūdzības iesniedzējas lūdz Tiesu noteikt *SKW* samaksai atbrīvojošu iedarbību attiecībā uz *Degussa* EUR 3,47 miljonu apmērā.

Tiesas vērtējums

- 73 Ar šo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzējas kritizē to, ka Vispārējā tiesa, runājot par naudas sodu EUR 2,49 miljonu apmērā, ko Vispārējā tiesa tām solidāri noteica pārsūdzētā sprieduma rezolutīvās daļas 2) punkta pirmajā ievilkumā, *SKW* veiktās tai apstrīdētā lēmuma 2. panta f) un g) punktā noteikto naudas sodu samaksas dzēsošo iedarbību attiecībā uz *Degussa* būtībā ir noteikusi EUR 2,49 miljonu apmērā, nevis EUR 3,47 miljonu apmērā.
- 74 Šajā ziņā ir jānorāda, ka saskaņā ar mehānismu, kas ir raksturīgs naudas sodam, kuru apelācijas sūdzības iesniedzējām pārsūdzētā sprieduma rezolutīvās daļas 2) punkta pirmajā ievilkumā solidāri noteica Vispārējā tiesa, *SKW*, ņemot vērā maksājumus, kas ir veikti atbilstoši naudas sodiem, kuri tai ir noteikti apstrīdētā lēmuma 2. panta f) un g) punktā, jau var atbrīvot apelācijas sūdzības iesniedzējas no visa naudas soda EUR 2,49 miljonu apmērā, kas tām tika noteikts solidāri.
- 75 Kā ģenerāladvokāts to ir norādījis secinājumā 106. punktā, *SKW* nevar uzlikt pienākumu pat daļēji maksāt summu EUR 1,24 miljonu apmērā, kas ir paredzēta pārsūdzētā sprieduma rezolutīvās daļas 2) punkta otrajā ievilkumā. Kā tas izriet no minētā sprieduma 289. punkta un no tā rezolutīvās daļas 2) punkta otrā ievilkuma, kas nav apstrīdēti šajā apelācijas sūdzībā, šī summa tika noteikta tikai *Degussa* recidīva dēļ, un tādējādi to neietekmē maksājumi, kurus, iespējams, ir veikusi *SKW*, lai samaksātu šai pēdējai noteikto naudas sodu.
- 76 Tāpēc piektais pamats ir jānoraida.
- 77 Tātad apelācijas sūdzība ir jānoraida kopumā.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 78 Atbilstoši Tiesas Reglamenta 184. panta 2. punktam, ja apelācijas sūdzība nav pamatota, Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem.
- 79 Atbilstoši šī reglamenta 138. panta 1. punktam, kas ir piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz tā 184. panta 1. punktu, lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs
- 80 Tā kā *Degussa* un *AlzChem* spriedums ir nelabvēlīgs un Komisija ir prasījusi tām piespriet atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, tām ir jāpiespriež segt savus un atlīdzināt Komisijas tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (piektā palāta) nospriež:

- 1) **apelācijas sūdzību noraidīt;**
- 2) ***Evonik Degussa GmbH* un *AlzChem AG* sedz savus un atlīdzina Eiropas Komisijas tiesāšanās izdevumus.**

[Paraksti]